

Persoonlijke validatie en de volwassen baby

In eerdere artikelen en boeken hebben we herhaaldelijk verklaard dat het een is om een regressieve volwassen baby te zijn *niet-triviale ervaring*. Daarmee bedoelen we dat regressie naar de infantiele staat voor de meeste mensen geen klein ongemak of een vreemde eend in de bijt is. Het is een belangrijk en vaak krachtig onderdeel van het leven dat niet verdwijnt. Daarom gaan we er op een even belangrijke manier mee om. We dragen luiers. We maken onze luiers nat en zelfs vuil. We dragen babykleding en gebruiken fopspenen. We vertonen heel wat gedragingen die worden aangedreven en gestuurd door deze regressieve drijfveren. Maar wat is onze meest krachtige motivatie?

Erkenning van de kindertijd is van primair belang

We hebben vaak (en terecht) verklaard dat een van de primaire behoeften van de regressieve volwassen baby door anderen moet worden geaccepteerd als een *echte baby*. Zelfs als het maar één andere persoon is, is de noodzaak om geaccepteerd te worden als een *echte baby* erg groot. Als we 'echte baby' zeggen, verwachten we natuurlijk niet dat iemand zal zeggen dat we letterlijk fysieke baby's zijn. We proberen in plaats daarvan anderen te laten accepteren dat we sterke behoeften, gedrag en emoties voor baby's hebben en dat we baby's nabootsen. We zijn op veel belangrijke en oprechte manieren, zuigelingen of peuters, als we diep achteruit zijn gegaan. In de diepte van regressie we voelen ons infantiel. We kunnen naar de wereld om ons heen kijken in een veranderde staat die niet zo heel veel verschilt van die van een echte baby. Het lijkt volkomen natuurlijk om te deelnemen aan infantiel spel, voeding en relaties, dwz ouder / kind. Onze interne perceptie van onszelf verandert. We spelen niet als baby's. We zijn baby's!

Ervaring en commentaar van honderden volwassen baby's hebben aangetoond dat de sterkste wens en behoefte die we hebben, is om door een andere persoon of personen als een echte baby te worden geaccepteerd.

Door een ander te worden geaccepteerd als een echte baby of peuter, bevestigt onze eigen interne perceptie dat we baby's zijn. Deze externe validatie biedt veiligheid en emotionele voldoening die anders onvervuld blijft. Het bevestigt onze interne perceptie van de kindertijd via een externe bevestiging van iemand anders.

Externe validatie is van groot belang, maar net zo krachtig is onze eigen validatie van wie we zijn.

Zelfidentificatie van uw kind

De interne regressieve drive die we allemaal ervaren is krachtig en doet ons op het sterkste punt afvragen wie we zijn. Dat klinkt een beetje dramatisch, maar is niet onjuist. Naarmate we ouder worden, groeit onze perceptie van wie we zijn met ons mee. Als tieners accepteren en nemen we waar dat we in feite tieners zijn. Als jonge kinderen hebben we

Persoonlijke validatie en de volwassen baby

weinig moeite om te accepteren dat we jonge kinderen zijn en nogmaals, als volwassenen, zijn we ons ervan bewust dat we volwassenen zijn.

De sterke regressieve drive kan die acceptatie en begrip echter verbuigen en verwarren. Omdat we voor velen veel tijd doorbrengen in een regressieve toestand, zo jong als zuigelingen of jonge peuters, kan ons persoonlijk begrip van wie we zijn op zijn zachtst gezegd in de war raken.

Dit probleem is erg afhankelijk van hoe sterk de regressieve drive voor jou persoonlijk is. Als die schijf redelijk licht is, zul je deze verwarring waarschijnlijk vrij gemakkelijk opvangen, maar aan de andere kant van de schaal is het heel anders.

We lezen vaak van mensen die beweren dat het echte baby's zijn met een 'overlay' voor volwassenen. Dat is technisch niet correct, maar het laat zien hoe een sterke regressieve drive zelfidentificatie behoorlijk moeilijk en verwarrend kan maken. We zijn misschien nog steeds in de eerste plaats volwassenen, maar door de zeer sterke regressieve drang zijn we ook in belangrijke mate baby's en peuters. De mate waarin we ons identificeren als baby's is niet klein, maar vaak erg belangrijk en voor sommigen overweldigend.

Persoonlijke validatie van uw kind

Regressie begint als een gemoedstoestand, maar blijft daar niet. We handelen ernaar. De wens en de drang om luiers te dragen is vrij primair voor de volwassen baby en zoals besproken in het artikel over luier equivalentie, is dit het basisgedrag van volwassen infantiele regressie - of volwassen baby's. De luier heeft een buitengewone kracht om te *valideren* naar onze kinder staat. Behalve incontinente volwassenen dragen alleen baby's luiers en dus als we luiers dragen ... moeten we dan baby's zijn? Als een logisch argument is het niet bijzonder goed, maar in termen van persoonlijke validatie is het heel erg krachtig.

We dragen luiers om te bevestigen wie we zijn en door ze te dragen, bevestigen we onszelf dat we inderdaad baby's zijn.

We vertonen allemaal gedragingen die we onbewust doen om onze zelfidentificatie als baby's te valideren. Het dragen van een luier bevestigt onze eigen innerlijke overtuiging dat we baby's zijn. We zuigen op een fopspeen omdat het ons zowel troost als ons interne beeld van onszelf bevestigt en bevestigt.

Persoonlijke validatie is zowel bewust als onbewust. Het dragen van luiers is zo'n oer handeling dat we er niet eens aan denken. We dragen gewoon luiers en het is 'gewoon logisch'. Andere acties die we doen, worden echter gedeeltelijk ingegeven door de wens om te valideren wie we denken dat we zijn.

Persoonlijke validatie en de volwassen baby

Kleding zegt vaak veel over ons, zowel goed als slecht. Als volwassen baby's is wat we dragen om dezelfde reden belangrijk - het zegt veel over ons. Als we babykleding dragen, bevestigt dit gedeeltelijk onze bewering dat we baby's zijn. Als we kruipen, vertelt het ons (en iedereen die het ziet) dat we heel klein zijn. Hetzelfde geldt voor de gangbare praktijk van flesjes met formules. Niemand anders dan baby's heeft daarom flesjes met formule ... we moeten baby's zijn als we ervan drinken.

Het baby bedje of wieg is een zeer krachtige validatie van onze kindertijd. Het is altijd te zien en onmogelijk te verbergen en toch slaapt alleen een baby in een wieg en daarom moeten we baby's zijn als we in één slapen.

Crossdressers dragen om verschillende redenen damesslips, maar een van de belangrijkste is het *valideren* van hun vrouwelijkheid. Evenzo draagt de sissy-baby zeer vrouwelijke kleding en luiers om hun baby-meisje te ondersteunen. Waarom zou een sissy-baby een andere beha dragen dan om zichzelf te herinneren aan hun vrouwelijkheid?

Het is de moeite waard na te denken over enkele van de dingen die we doen en na te denken over hoeveel we het doen, simpelweg om te valideren wie we zijn.

De wens om een echte bedwetter te worden is gebruikelijk en als je erover nadenkt, waarom vinden we het dan belangrijk? We kunnen nat worden in onze nachtluiers of zelfs op onze lakens als we wakker zijn, toch? Maar ... als we het in onze slaap doen, zijn we echte bedwetters. We zijn baby's en handelen dus door meer dan alleen een beslissing. Ons bedplassen bevestigt onze kindertijd. Als we 's ochtends wakker worden na een diepe slaap, bevestigt de natte luier of doorweekte lakens dat we bedwetters zijn.

Hetzelfde geldt voor incontinentie. Als we incontinent zijn, maken we nat zonder controle - net zoals een baby dat doet en we hoeven er niet bewust mee om te gaan. Het gebeurt gewoon ... net zoals een baby plast.

Vervuiling van de luier is ook een krachtige validatie. Het is een groot ding om je luier vuil te maken en wie anders dan een baby doet het? Helemaal niet veel.

Het tegenovergestelde van validatie is ook belangrijk. Naast het ondernemen van acties die zijn ontworpen om onze interne identificatie als baby's te valideren, we ook *vermijden* acties en ervaringen die proberen onze zelfidentificatie tegen te gaan. Meer dan een paar volwassen baby's - en vooral sissy baby's - vermijden spiegels en foto's van zichzelf omdat de externe beelden totaal tegengesteld zijn aan hoe ze over zichzelf denken. Niet allemaal natuurlijk, maar voor velen is dit waar.

Veel van de dingen die we dragen, de dingen die we doen en hoe we ons gedragen, worden gedaan om onze interne perceptie te bevestigen dat we in feite echte baby's zijn. En dat is prima! In een wereld die ons nooit als baby's zal accepteren, is het aan ons om onszelf te accepteren als de baby's waarvan we weten dat we ze op een veilige, effectieve en gezonde

Persoonlijke validatie en de volwassen baby

manier zijn. Velen van ons zullen het geluk hebben een partner te hebben die ons geheel of gedeeltelijk accepteert als de baby's die we zijn, maar dat zal vaak de enige persoon zijn die dat doet. We moeten die krachtige interne gevoelens nog steeds valideren door externe acties.

Onze persoonlijke omstandigheden zullen altijd bepalen hoeveel we van onze innerlijke baby gevoelens we kunnen ervaren, maar wanneer we dat kunnen, moeten we valideren wie we zijn. Draag een jurk en wees er trots op! Neem een fopspeen mee naar bed en laat je er gerust door nemen. Draag een luier met babyprint en laat hem zoveel mogelijk weken. Verhoog in wie je bent door het uit te spelen. Vervolgens kunt u de rest van uw dag of week door het volwassen leven gaan, niet alleen door te geloven dat u een baby bent, maar het te *weten*, omdat alleen een baby - een echte baby - sommige dingen doet die u doet.

Michael Bent.

AB Discovery (c) 2016

www.abdiscovery.com.au